Herom udtaler Professoren sig saaledes:

„Denne Bestemmelse giver Hustruen en forhen i vor Ret ukendt Medraadighed over en Del af Fællesboet, og ved dette første Forsøg i denne Retning har Lovgiveren uden Hensyn til rent theoretisk Konsekvens anset det for rigtigt at drage positivt vilkaarlige Grænser dels for ikke at komme til at genere Manden for stærkt i hans økonomiske Virksomhed som Forretningsmand eller Næringsdrivende, dels for at ikke Trediemand skulde sværve i Uvished om, hvorvidt han turde indlade sig i Retshandler med Manden alene. Hustruens Samtykke kræves kun til Dispositioner over fast Ejendom, Gældsbreve og deslige Dokumenter, som af hende er indført i Fællesboet, være sig ved Ægteskabets Stiftelse eller senere, men ikke naar der er Tale om at raade over andre af hende indførte Ting saasom rede Penge, Skibe, Løsøre, Brugsrettigheder, og naar en til førstnævnte Klasse henhørende Ting er afløst af en under sidstnævnte Klasse hørende, f. Eks. naar en fast Ejendom eller en Aktie er gjort i Penge, er Hustruens Samtykke ikke nødvendigt for at raade over det saaledes erhvervede. Men selv med Hensyn til faste Ejendomme, Gældsbreve o. desl., der er indført af Hustruen, kræves hendes Samtykke kun, naar Adkomstdokumenterne oplyse, at den faste Ejendom er indført af hende, og naar Gældsbrevet er indført lydende paa hendes Navn. Der maa efter disse Udtryk lægges Vægt paa det formelle Punkt, den skriftlige Konstatering af Hustruens Ejendomsret i Indførelsesøjeblikket, hvilket ogsaa stemmer med det væsentlige Hensyn, der ifølge Lovens Motiver er taget til, at Forholdet kan være let kendeligt for Trediemand. Hustruens Samtykke til Afhændelse af en til Fællesboet hørende fast Ejendom maa derfor udkræves, naar hun før Ægteskabet havde Skøde paa den, selv om hele Købesummen først betales efter Ægteskabets Stiftelse og af fælles Midler. Har hun før Ægteskabet betalt Købesummen men endnu ikke faaet Skøde, kan Manden uden hendes Samtykke hæve Købekontrakten eller borttransportere Retten efter den eller lade Skøde udstede til sig selv, men hvis han lader Skødet udstede paa Hustruens Navn, kommer § 11 til Anvendelse. Dette sidste kan derimod ikke gælde, naar Manden for fælles (omend af Hustruen indførte) Midler under Ægteskabet køber en fast Ejendom og lader Skødet lyde paa Hustruen *), men han kan da frit raade over Ejendommen, naar han kan bevise, at den ikke er indført af Hustruen, og forudsat at han ikke ved Ægtepagt har paalagt sig et saadant Baand, som § 11 omhandler, paa sin Raadighed over Tingen. Naar den faste Ejendom eller Værdipapiret skyldes Gave fra en Trediemand, vil det komme an paa, om Giveren udsteder Skøde paa Hustruens Navn eller overleverer Værdipapiret lydende paa hendes Navn. Arver Hustruen en bestemt fast Ejendom eller et bestemt Værdipapir, vil Udlægspaategningen i Overensstemmelse med den sædvanlige Form lyde paa hendes Navn (udlægges til Fru N. N. i Ægteskab med N. N.). Angaar Arven ikke en bestemt Genstand, kan Manden, der er raadig over Hustruens Arvekrav, fordre hendes Lod udlagt i rede Penge, hvis der er flere Arvinger, og kan saaledes forhindre, at Genstande af de i § 11 nævnte Arter udlægges til Hustruen, thi man kan ikke deraf, at Hustruen har en vis Ret, naar Adkomstdokumentet lyder paa hendes Navn, slutte, at hun har Ret til at bestemme, om det skal lyde paa hendes Navn eller ej *). Særligt med Hensyn til Sparekassebøger bemærkes, at de kun undtagelsesvis lyder paa noget Navn, og at Lovgiveren derfor sandsynligvis har haft det sædvanlige Tilfælde for Øje, at de i Sparekassens egne Bøger er noterede paa Hustruens Navn. Den, der af en gift Mand vil købe en Sparekassebog, maa derfor skaffe sig Oplysning om, paa hvis Navn den er noteret, hvilket heller ikke vil være særligt besværende, da det dog i Almindelighed vil være nødvendigt for med Sikkerhed at kunne indlade sig paa Retshandler om Sparekassebøger."

*) H. Scheel. 53.

Til Redaktionen af „Kvinden og Samfundet".

Med Forbauselse har jeg set, hvor ukorrekt Fru Sødrings *geniale* Optræden overfor en af sine Tjenestepiger er bleven omtalt i „Kvinden og Samfundet" af 3dje April.

„Naar vi skal være *lige gode,* saa **prøver** jeg paa at børste Fodtøjet idag o. s. v.

Dette er slet ikke nævnet i hendes Erindringer, og hun behøvede sandelig ikke at *prøve*; hun forstod alt, hvad der hørte til Husgerning til Punkt og Prikke.

Pigen lod nemlig et af Børnene løbe ind i Stuen (medens Grevinde Dannemand var paa Visit) med ubørstede Støvler. Fru S. tog da Barnet ved Haanden, gik med det ud i Køkkenet, hvor Pigen stod med korslagte Arme og et haanligt Udtryk i Ansigtet. Fru S. sagde: „Du véd at Børnene ikke maa komme ind i Stuen med snavsede Støvler! hvorfor har Du ikke børstet disse her?" „Fordi" svarede Pigen, „jeg er ked af altid at skulle staa paa Pinde og gøre Slavearbejde!" Fru Sødring saa ganske roligt paa hende, idet hun sagde: „Ja, det kan jeg saa godt forstaa! Men vil Du blot være af den Godhed at sige mig, hvor Blanksværten staar? Saa børster jeg Støvlerne, og Du gaar ind og underholder Grevinde Dannemand!" Pigen stirrede et Øjeblik paa hende og gav sig derpaa til at tudbrøle. Siden hørte Fruen hende aldrig beklage sig over det Arbejde, som det var paalagt hende at udføre. Her var ingen Tale om *lige gode* og den *talentfulde Dame traf netop Sømmet paa Hovedet,* ved at lade Pigen føle Forskellen paa deres Dannelsestrin; Fruen kunde med Lethed udføre Pigens Gerning; men denne formaaede ikke at besørge Fruens.

En mangeaarig Abonnent.

*) Jfr. dog Munch-Petersen i U. f. R. 1899. 411.

Det er Red.s Pligt at referere et Møde saa nøjagtigt som muligt, men ikke skolemesteragtigt at korrigere Rigtigheden af muligen forekommendo Citater, Iøvrigt synes vi, at Fru Plum ikke har udgivet sin vel noget fri Fortolkning for et Citat, men udtrykkelig fremhævet den som en *Anekdote,* og vi er overbeviste om, at Talerinden ikke dermed paa nogen Maade har havt til Hensigt at forringe den geniale Skuespillerindes Værd. — —

Med Hensyn til en i samme Brev forekommende Hentydning til en Artikel om Frk. Zahles Skole, vil vi bede den ærede Indsender om at opgive i hvilket Nr. af Kv. og S. den paatalte Fejl er bleven begaaet. Vi har ikke kunnet finde den, og sikkert er det, at under den nuværende Red. er der ikke forekommet noget som helst om denne Skole. Til sidst vil vi oplyse om *at vi som Regel ikke tage Hensyn til anonyme Skrivelser.*

Red.

Manuskripter der indleveres til „Kvinden og Samfundet" maa til Efterretning for Redaktionen være forsynede med Navn og Adresse, Til anonme Skrivelser kan Red. ikke tage Hensyn.

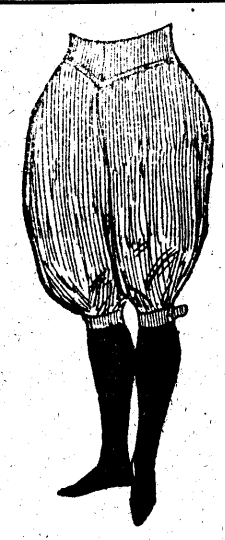

Reformbenklæder

efter engelsk System i **Lasting, Alpacca** eller **Eisengarn,**
forede med Bomuldsflonel,
11,50,
forede med holl. Uldflonel
Kr. 15,00,
benyttes af enhver engelsk Dame, giver slankere Figur og gør baade Underskørt og Klokke overflødige. Til hver enkelt Figur sammenries først en Prøve.

Damernes egne Stoffer modtages til Syning.

Forretningen lukkes Kl. 6.

Anna Lindgreen,
Knabrostræde 4,
(lige ved Nygade).

Den gode Kone i Veiby.

Af

Elise Lindberg.

I Vejby boede der en velhavende Gaardmandsenke, som havde 3 voksne Døtre. Hun hed Abelone Jeffsen — men kaldtes aldrig andet — end, den gode Kone i Vejby, og dette Hædersnavn fortjente hun virkelig at bære. Da jeg lærte hende at kende, var hun en midaldrende ualmindelig smuk Kone og dertil udmærket godt begavet; hun havde en god Forstand, men hendes gode Hjerte var dog det mest fremtrædende hos hende. Alle holdt af hende og agtede hende højt, men man sagde, at hun kunde hverken læse eller skrive, hvilket forundrede mig en Del, da hun hverken var uvidende eller enfoldig, naar man talte med hende.

Hendes Hjem var lyst og tiltalende, alting var udmærket passet, og Moderen og de tre Døtre arbejdede i Fællesskab, og vare besjælede af en levende Gudsfrygt — ikke at de gik og snakkede derom, men at alt hos og om dem talte til enhver, der kom dem nær om, hvorfra de hentede den Glæde, som de saa godt forstod at udbrede til andre. Jeg holdt meget af at besøge Abelone, men min Tid tillod mig kun sjælden at se derhen, og „den gode Kone" døde pludselig et Aars Tid efter, at jeg var flyttet til Vejby, saa vort Bekendtskab var kun kort.

En Gang, jeg besøgte hende, kom hun til at tale om sin Barndom. Hun var født i Egnen omkring Ringkøbing af fattige Forældre, og maatte som Barn vogte Gæs, og kunde derfor ikke komme i Skole, skønt hun saa gerne vilde lære noget, og havde let ved at lære, men altid maatte hun forsømme Skolen, da Forældrene ikke kunde undvære hendes Arbejde hjemme. Hun havde meget gudfrygtige Forældre, og derfor lærte de hende Kristendom, saaledes at Livet blev hende en Lære, deres Eksempel hendes Rettesnor, men Læsebogen havde hun ikke meget at gøre med. Da hun blev konfirmeret kom hun ud at tjene, og hun kom da til at tjene paa den Gaard i Veiby, hvor hun nu boede. Gaarden havde i 200 Aar været i Familien — jeg ved ikke det var som Fæste eller som Ejendom, men Familien som var formuende havde da haft den i 200 Aar. Den unge Mand som havde Gaarden giftede sig med Abelone, og paa sin Bryllupsdag lovede hun Gud, der havde givet hende en god Mand og Velstand og Anseelse, at aldrig skulde nogen gaa uhjulpen fra hende.

Dette sit Løfte holdt hun, og glemte aldrig, at hun selv en Gang havde været en fattig Pige, som intet havde haft, uden dette ene, at tjene Gud, thi hun stod for alle som et lysende Eksempel.

Hendes pludselige Død vakte stor Sorg, ikke alene i Byen, men paa hele Egnen, fra Herregaarden Trøjborg og Hedegaard sendtes Krandse og Ejerne fulgte hendes Lig til Graven; det var et umaadelig stort Følge.

Abelones ældste Datter kom efter

Om „den rette Kvindelighed".

Kampen, den lange, anstrængte, der skal skaffe os Kvinder Ret som Mennesker, er endnu ej ret begyndt, om der end er leveret Træfninger og Forpostfægtninger.

Med vor Krigsmagt staar det kun saa maadeligt til. Ingen Hærfører er valgt, ingen Generaler udnævnt; ingen Slagplan er lagt, ingen Faneed svoren, ingen Disciplin paabudt. Naar man en Aftenstund gennemvandrer vor urolige Lejr, da hører man vel megen forvirret og modsigende Tale; ofte lyder i Skumringens Stilhed ængstelige Raab, hvori mit Øre tydeligt fornemmer Ordet „Kvindelighed". Sidst hørte jeg det her i Bladet*), hvor Pauline Aggersborg udtalte sin Frygt for, at vi under vor Kamp for Friheden skulde miste vort Særpræg, Kvindelighed; og da Begrebet Kvindelighed nu virkelig er og stadig bliver mere og mere taaget, fandt hun det gavnligt i en særdeles dogmestærk liden Afhandling at paavise, hvad der efter hendes Mening bør anses for den „rette" Kvindelighed.

Hvad er du da, o Kvindelighed, du eneste aandelige Smykke, vi hidtil har sat en Stolthed i at eje? — En herlig Statue. Af det skønneste græske Marmor, blændende gennemsigtigt i Lyset, varmt og blødt i Skyggen, har tusinde Kunstnere — tusinde Mænd — udmejslet din dejlige Skikkelse; og alle saa gav de dig de Træk, som mest havde fortryllet og inspireret dem hver især. Og i Slør paa Slør af dunkel Mystik blev du hyllet af mandlige Digtere og Sangere i Romantikkens Tider.

Skulde det da nu være nødvendigt for os Kvinder, som ere paa Vej ud i Kampen for Friheden, at gøre Holdt ved dette Monument og aftage de skjulende Slør, for at finde os selv? — Et rungende mandligt Latterkor vil hilse vor Bedrift, naar vi omsider faar den ulykkelige Kvindelighed nøgen frem i Solen; og det tør jeg sige for sandt: aldrig nogensinde vil hun efter den Tort genvinde sin gamle Højhed og Glans. — Derfor: rør hende ikke med vanhellig Haand, men lad hende staa som det, hun er, et skønt, historisk Mindesmærke.

Langt hellere maatte vi stræbe at naa saa vidt frem paa vor Udviklingsbane, at vi evne at rejse et tilsvarende Monument for den sande Mandighed. Det skylde vi Mændene!

Og lad os saa kun trøstig gaa frem ad Vejen imod vort retfærdige Maal, stolende paa, at hvis „Kvindelighed" er vort Væsens Kærne, da vil denne Kærne, hvis den er af det gode, ogsaa kunne spire, vokse og blomstre under Frihedens Sol, saa at i Fremtiden, saavel som nu, den rette Kvindelighed altid naturnødvendigt vil være at finde hos de bedste Kvinder.

Maatte disse Ord berolige de ængstede Sind!

Gærne vilde jeg med det samme i al Søsterlighed bede P. A. at hun ikke gør Kvindeligheden og Kvindens Sag afhængig af de fem Mosebøger; ud fra dem kan jo den svagest begavede Mand frakende vor Stræben al Berettigelse. Desuden har vi aldeles ikke Raad til at udelukke af vore Rækker alle de alvorlige kristne Kvinder, som betænker sig paa at anerkende Mosebøgerne, for ikke at tale om Fritænkernes voksende Skarer, ligesaa lidt som vi bør gøre vor Ribbensherkomst gældende overfor Muhamedanerinder, Brahminerinder o. s. v. Som Kvindesagen er international, bør den være konfessionsløs; den staar bedst paa sin egen retfærdige Grundvold uden Støttestave og generende Paahæng.

Mariane Nielsen.
(Aarhus).

Ved forskellige sammenstødende Omstændigheder har denne Arttkel henligget fra den tidligere Redaktions Tid.

*) Maj 1899.